Danas

BEKO IZ NAŠEG SOKAKA

DUŠAN Petrović u ovom broju zaključuje priču o sporovima oko privatizacije Veterinarskog zavoda, koju je započeo pre dva broja u tekstu „Zašto su radnici nepoželjni?“, u kom je dao istorijski pregled. Danas otvara pitanja ishodišta Vladine antikorupcijske politike deset godina kasnije.

Slučaj je hteo da u istom broju objavimo i informaciju o aktuelnom, nesvakidašnjem cinizmu pravosuđa u odgovoru Privrednog suda na zahtev poverilaca „Vizahema“ za izuzeće sudije koja je pokrenula spor protiv poverilaca tog istog „Vizahema“ za navodnu uvredu. Advokatkinja radnika-poverilaca „Vizahema“ Jelena Filipović, članica našeg pravnog tima za podršku radnicima i malim akcionarima u borbi protiv privatizacije, objašnjava kako funkcioniše pravda u Vučićevoj Srbiji.

Da, nije tek puki slučaj hteo da naše reagovanje na inauguraciju Milana Beka za direktora srpske železnice ne skonča na pukom kukumavčenju o „povratku u devedesete“.

„Samo“ se parmanentni rad na podršci radničkim borbama podudario sa ishodištem Vladine antikorupcijske politike.

Učitelj neznalica i njegovi komiteti

za samoobrazovanje

Rilten

uciteljneznalica.org

društvena pitanja

Imenovati TO ratom

Република Србија
ПРИВРЕДНИ СУД У БЕОГРАДУ
VII-Су број:171/14
25.07.2014. године
Београд

ПРИВРЕДНИ СУД У БЕОГРАДУ председник суда Јован Кордић, у стечајном поступку над Привредним друштвом „ВИЗАХЕМ“ експорт-импорт д.о.о. Београд у стечају, решавајући по захтеву стечајних поверилаца 1. Драгољуб Костић из Београда, ул. Борска бр.80 и 2. Драган Милић из Београда-Ресник, ул. Јосипа Теларевића бр.70, за искључење стечајног судије Љиљане Павловић од поступања у предмету Посл. број 1-Ст-114/10, донео је дана 25.07.2014. године, следеће

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ захтев стечајних поверилаца 1. Драгољуб Костић из Београда, ул. Борска бр.80 и 2. Драган Милић из Београда-Ресник, ул. Јосипа Теларевића бр.70, за искључење стечајног судије Љиљане Павловић од поступања у предмету Посл. број 1-Ст-114/10.

НАЛАЖЕ СЕ таксеним обвезницима – *ОПОМИЊУ СЕ* таксени обвезници 1. Драгољуб Костић из Београда, ул. Борска бр.80 и 2. Драган Милић из Београда-Ресник, ул. Јосипа Теларевића бр.70, да плате судску таксу коју дугују за одлуку о захтеву за искључење у износу од 590,00 динара, и за налог – опомену у износу од 780,00 динара, укупно 1.370,00 динара, у корист рачуна прихода од судских такси Привредног суда у Београду, број 840-29695845-12 и да доставе Суду доказ о извршеној уплати са позивом на горе назначени судски пословни број списа, све у року од 5 дана од дана пријема решења.

УПОЗОРАВАЈУ СЕ таксени обвезници на правне последице непоступања по налогу – опомени за плаћање судске таксе: ако тачно и потпуно не изврши све што је наложено у претходном ставу, у остављеном му року, Суд ће покренути поступак за принудну наплату судске таксе, у коме ће се наплатити и износ од 50% висине те судске таксе, на име казнене судске таксе, на основу чл. 40. и 41. Закона о судским таксама.

Образложење

Поднеском од 03.07.2014. године, стечајни повериоци Драгољуб Костић и Драган Милић, оба из Београда, поднели су захтев за искључење стечајног судије Љиљане Павловић од поступања у предмету Посл. број 1-Ст-114/10, са разлога ближе образложених у наведеном поднеску.

Увидом у списе предмета Посл. број 1-Ст-114/10, а по изјашњењу судије чије се искључење тражи, утврђено је да у наведеном предмету не постоји ни један од разлога за искључење предвиђених одредбама члана 66.ЗПП-а, нити је подносилац захтева за изузеће учинио вероватним постојање околности предвиђених одредбом члана 67. став 2. и члана 66. ЗПП-а, па је сходно одредби члана 71. ЗПП-а, донета одлука као у диспозитиву овог решења.

Одлука о судској такси донета је сходно чл. 1. Закона о судским таксама и тарифног броја 40. Таксене тарифе, која је саставни део тог Закона.

ПРАВНА ПОУКА:
Против овог решења сходно чл. 71. став 5. ЗПП-а није дозвољена посебна жалба.

ПРЕДСЕДНИК СУДА
Јован Кордић

За тачност отправка оверава

Поднеском од 03.07.2014. године, стечајни повериоци Драгољуб Костић и Драган Милић, оба из Београда, поднели су захтев за искључење стечајног судије Љиљане Павловић од поступања у предмету Посл. број 1-Ст-114/10, са разлога ближе образложених у наведеном поднеску.

Увидом у списе предмета Посл. број 1-Ст-114/10, а по изјашњењу судије чије се искључење тражи, утврђено је да у наведеном предмету не постоји ни један од разлога за искључење предвиђених одредбама члана 66.ЗПП-а, нити је подносилац захтева за изузеће учинио вероватним постојање околности предвиђених одредбом члана 67. став 2. и члана 66. ЗПП-а, па је сходно одредби члана 71. ЗПП-а, донета одлука као у диспозитиву овог решења.

Одлука о судској такси донета је сходно чл. 1. Закона о судским таксама и тарифног броја 40. Таксене тарифе, која је саставни део тог Закона.

НАЛАЖЕ СЕ таксеним обвезницима – *ОПОМИЊУ СЕ* таксени обвезници **1. Драгољуб Костић из Београда, ул. Борска бр.80 и 2. Драган Милић из Београда-Ресник, ул. Јосипа Теларевића бр.70**, да плате судску таксу коју дугују за одлуку о захтеву за искључење у износу од 590,00 динара, и за налог – опомену у износу од 780,00 динара, укупно 1.370,00 динара, у корист рачуна прихода од судских такси Привредног суда у Београду, број 840-29695845-12 и да доставе Суду доказ о извршеној уплати са позивом на горе назначени судски пословни број списа, све у року од 5 дана од дана пријема решења.

УПОЗОРАВАЈУ СЕ таксени обвезници на правне последице непоступања по налогу – опомени за плаћање судске таксе: ако тачно и потпуно не изврши све што је наложено у претходном ставу, у остављеном му року, Суд ће покренути поступак за принудну наплату судске таксе, у коме ће се наплатити и износ од 50% висине те судске таксе, на име казнене судске таксе, на основу чл. 40. и 41. Закона о судским таксама.

Veterinarski zavod – treći čin

U međuvremenu, na inicijativu gospodina Dragana Đurića, nad Veterinarskim zavodom je pokrenut predstečajni postupak, kojim je trebalo da se spreči bankrot preduzeća. Poverioci svih klasa su većinski pihavitili Unapred pripremljeni plan reorganizacije, koji se ne primenjuje, zaposleni i dalje ne primaju plate, radni staž im nije povezan, a Zavod ide ka stečaju. Na stranu manjkavost zakona koji dozvoljava da onaj ko je uništio preduzeće donosi plan za njegovu reorganizaciju, na stranu svi argumenti koji jasno ukazuju da je način na koji je privatizovan Veterinarski zavod nelegalan, nezakonit i korupcionaški, moramo se zapitati kuda ide Srbija i gde će završiti ako se ova privatizacija i njene posledice ne rasvetle do kraja, ako akteri ne budu procesuirani, i ako im se i dalje daje prilika da u javnost iznose neistine i obmane. A dozvoljava se, izgleda da je i poželjno.

U subotu, 31. maja 2014. godine u dnevnom listu „Naše novine“ objavljen je intervju sa gospodinom Draganom Đurićem, u kom je izneo čitav niz neistina o stanju u kome se Veterinarski zavod nalazio u trenutku kada ga je gospodin Đurić preuzeo. Istine radi, 2. juna 2014. godine sam ovim novinama poslao zahtev da objave demanti, pozivajući se na odredbe poglavlja 2 Zakona o javnom informisanju. I pored nekoliko urgencija, i naknadnog dostavljanja teksta redakciji telefaksom, isti nije objavljen, a verovatno ni neće. Zbog polemičkog značaja teksta, ovde ga prenosim u celosti:

„Veterinarski zavod a.d. iz Zemuna u svojoj tradiciji dugoj 76 godina (osnovan daleke 1938. godine ukazom Kneza Pavla kao državno preduzeće Kraljevine Jugoslavije za proizvodnju veterinarskih seruma) nije imao težih trenutaka od ovog u kome se danas nalazi. Čak je i u vreme Drugog svetskog rata, kada je preseljen iz od ustaša okupiranog Zemuna u Beograd, radio i proizvodio vakcine za zaštitu zdravlja životinja. Danas Zavod nema proizvodnju veterinarskih vakcina, iako je preko sedamdeset godina proizvodio tridesetak sopstvenim znanjem i istraživanjem razvijenih vakcina za zaštitu od najzaraznijih bolesti, među kojima su i antraks, svinjska kuga ali i čitav niz drugih, koje su opasnost ne samo za životinje, već i za ljude. Za veterinarske lekove su uglavnom izgubljene dozvole, tako da se niz tradicionalnih preparata, kao što su Flogocid, Ihtiol-kamfor i drugi, sada može pronaći u apotekama pod starim komercijalnim nazivom, ali proizvedenih od strane nekih drugih proizvođača. Proizvodnja stočne hrane gotovo da ne postoji, a pre privatizacije Zavod je dominirao na tržištu Srbije sa preko 25% učešća u ukupnoj prodaji i proizvodnjom od cca 750.000 tona godišnje.

U intervjuu gospodin Đurić kaže da Veterinarski zavod nije bila nikakva ugledna firma, i da su pored zgrada slobodno šetale svinje. Sramotna izjava, kojom gospodin Đurić pokušava da sebe predstavi kao žrtvu privatizacije. O ugledu Zavoda do kraja 2004. godine ne treba trošiti reči, a što se tiče svinja, u krugu Zavoda su tada slobodno šetali samo zadovoljni zaposleni, pa nije jasno šta je pod ovim gospodin Đurić mislio, osim ako nije želeo da zaposlene uvredljivo poistoveti sa tim domaćim životinjama.

Tačno je da rukovodstvo Zavoda nikada nije pridavalo značaja sjaju službenih putničkih automobila, kojih je u trenutku privatizacije bilo šest (jedna Leganza, tri VW Polo, jedan FIAT Uno, jedna FIAT Croma), a ne jedan, kako to reče gospodin Đurić, i oni su u potpunosti zadovoljavali potrebe preduzeća. Kompjuteri i telefoni nisu bili stari više decenija, ali nisu bili ni poslednja reč tehnike, jer za Zavod to nije bilo ni važno. Kao i automobili, i ova oprema je u potpunosti zadovoljavala potrebe zaposlenih i služila je, ne za pokazivanje, već za stvaranje profita, koga je bili mnogo. Zgrade Zavoda nisu prokišnjavale, nisu bile ruinirane i zapuštene, i nije tačno da Zavod nije imao ništa, mada je nejasno šta je gospodin Đurić pod ovim mislio, a meni liči na onu staru pošalicu: *Pre rata nismo imali ništa, a onda su došli Nemci i odneli nam sve.*

Što se tiče presuda Vrhovnog suda Srbije, na koje se poziva gospodin Đurić, bilo su tri, od kojih su dve bile u korist Konzorcijuma zaposlenih (čiji sam ja bio zastupnik), a poslednja je bila protiv. Razlozi zbog kojih je treća presuda bila potpuno suprotna u odnosu na prve dve su poznati istražnim organima, a ja ih ne bih komentarisao zbog zabrane iznošenja u javnost detalja istrage.

U celom tekstu jedino je tačno da su radnici imali visoke plate, i to je ono na šta sam, kao tadašnji generalni direktor Veterinarskog zavoda, vrlo ponosan. Prosečna neto isplaćena zarada je u 2004. godine bila preko 800 EUR, za razliku od sadašnjeg Zavoda, koji svojim zaposlenima nije dao platu više od dve godine, a porez i doprinose na zarade nije uplatio državi skoro četiri godine.

I konačno, potpuno je netačna tvrdnja gospodina Đurića da u Zavod ništa nije ulagano. Usred najtežih sankcija Saveta bezbednosti UN, Zavod je u Nemačkoj kupio i instalirao najsavremeniju kompjuterizovanu opremu za pakovanje stočne hrane, jedinstvenu u svetu. Oprema je koštala oko 1,5 milion nemačkih maraka i potpuno je finansirana iz sopstvenih sredstava, bez kreditnog zaduženja.

Čitajući tekst, stiče se utisak da istorija Zavoda počinje sa gospodinom Đurićem, a u stvari ona se sa njim završava. Zavod je prošao kroz stečaj, poverioci su prihvatili Unapred pripremljeni plan reorganizacije da ne bi ostali bez svojih potraživanja, ali je potpuno neizvesno kako će se isti realizovati, pa i dalje postoji realna opasnost da Zavod završi u stečaju, bankrotira i da se ugasi. Na dan kada je gospodin Đurić preuzeo Zavod, zatekao je na računima dinarsku protivvrednost od tri miliona EUR, 9,5 miliona EUR sopstvenih obrtnih sredstava, niti jedan dinar kredita, najstariji dug prema dobavljačima od 48 sati, zalihe sirovina za šestomesečnu proizvodnju... Poslovnu 2014. godinu Zavod je, prema podacima APR, završio sa gubitkom od 615 miliona dinara (5,3 miliona EUR), obavezama prema poveriocima od 3,7 milijardi dinara (32 miliona EUR), sa blokadom **računa od preko 20 miliona EUR.“**

I konačno, ali ne i na kraju, gospodin Đurić je pre nekoliko dana ponovo uhapšen, ovoga puta zbog ogromnog duga koji je napravio u pančevačkoj „Azotari“, neplaćajući veštačko đubrivo koje je preprodao (između ostaloga i regresirano, iako na to nije imao pravo), i na tome abnormalno zaradio. Novac je, naravno, iščezao, verovatno je prebačen na neka sigurnija i egzotičnija mesta, a dobar deo se verovatno nalazi kod nekih vrlo značajnih ljudi. Azotari i Veterinarskom zavodu su ostala potraživanja i dugovi, a državi sramota i rupa u budžetu. Gospodina Đurića će, verovatno, još nekoliko puta hapsiti zbog raznih stvari, npr. kukuruza iz državnih rezervi, Agrobanke, Univerzal banke, i nekoliko puta puštati, jer, sigurno se sećate legendarne replike iz filma *Ko to tamo peva*: „Ovaj čovek je neuništiv.“

Dušan Petrović, bivši generalni direktor „Veterinarski zavod“ ad Zemun i zastupnik Konzorcijuma zaposlenih u tenderskoj privatizaciji

KAD NAM SUDI SUDIJA KOJI NAS U DRUGOM POSTUPKU TUŽI

Jelena Filipović, advokat iz Beograda

OČEVICI smo svakodnevnih nezakonitosti u radu državnih organa, korupcije i prijateljskih veza, a kad nam se to dogodi u sudu ne možemo, a da ne posumnjamo u nepristrasnost njegovog rada.

Bivši zaposleni privrednog društva „Vizahem export-import“ d.o.o. Beograd u stečaju, odnosno bivše fabrike „Rekord“ iz Rakovice, podneli su Privrednom sudu u Beogradu zahtev za isključenje sudije – predsednice stečajnog veća Ljiljane Pavlović Glavonić, koja postupa u stečajnom postupku koji se vodi nad stečajnim dužnikom „Vizahem export-import“. Podnosioci zahteva su tražili od predsednika Privrednog suda u Beogradu da se stečajni sudija Ljiljana Pavlović Glavonić isključi iz daljeg postupanja u predmetu stečaja „Vizahem export-import“, jer je sudija protiv dvojice stečajnih poverilaca – Dragana Milića, predsednika Skupštine poverilaca, i Dragoljuba Kostića, predsednika Udruženja za zaštitu ljudskih prava radnika URANAK, koje okuplja radnike-poverioce „Vizahem export-import“ i „Rekord Holdinga“, pokrenula drugi sudski postupak podnošenjem tužbe za naknadu nematerijalne štete. Imajući u vidu da između postupajuće sudije u postupku stečaja stečajnog dužnika „Vizahem export-import“, i dvojice stečajnih poverilaca teče parnica koju je inicirala sama sudija, ispunjeni su zakonski uslovi da se sudija isključi iz postupka stečaja. Kako sama sudija nije prekinula svaki dalji rad u postupku stečaja, kako o tome nije obavestila ostale stranke u postupku i predsednika suda, na šta je zakonom obavezna, stečajni poverioci su bili prinuđeni da sami, radi zaštite svojih prava i obezbeđivanja zakonitosti rada sudija u postupku stečaja, podnesu predsedniku suda zahtev za isključenje sudije Ljiljane Pavlović Glavonić. Odgovor na zahtev da ne postoji ni jedan od razloga za isključenje sudije dao je predsednik Privrednog suda u Beogradu, Jovan Kordić, koji je upravo pored Ljiljane Pavlović Glavonić bio jedan od postupajućih sudija u postupku stečaja nad „Vizahem export-import“, tako da se time samo povećava sumnja u nezakonit rad sudija. Zahtev je odbijen bez zakonitog obrazloženja, tautologijom datom u jednoj rečenici da „ne postoji ni jedan od razloga za isključenje (...) niti je podnosilac zahteva za izuzeće učinio verovatnim postojanje okolnosti“. Ali je zato nalog, opomena i upozorenje na pravne posledice neplaćanja sudske takse na podneti zahtev za isključenje, dat preko cele strane. Ovakvo ponašanje stvara kod građana nepoverenje u pravni sistem. Predsednik suda koji odlučuje o zahtevu da se isključi pojedina sudija, zajedno sa tom sudijom i učestvuje u predmetu iz koga se isključenje traži, što svakako stvara sumnju u nepristrasan rad sudija, a pogotovo ako se uzme u obzir nezakonito i šturo obrazloženje o odbijanju zahteva za isključenje, koje ni jednim svojim delom ne uzima u obzir i ne obrazlaže razloge za isključenje sudije predviđene članom 67. Zakona o praničnom postupku, već u jednoj rečenici „obrazlaže“ da nije bilo razloga za izuzeće.

Postavlja se pitanje kako da se građani zaštite od nezakonitog rada onih kojim im sude, kada, iako zakon daje pravna sredstva, njihovo sprovođenje je bez efekata; šta sve moraju da urade pojedinci da bi im se omogućila ustavom garantovana prava na nepristrasan rad sudija?

National Endowment for Democracy
Supporting freedom around the world
FONDACIJA ZA OTVORENO DRUŠTVO • OPEN SOCIETY FOUNDATION
Učitelj neznalica i njegovi komiteti
Imenovati TO ratom
Odbrani Filozofski
Odbrani Filološki
Projekat finansira Evropska unija kroz Evropski instrument za demokratiju i ljudska prava.
Sadržaj ovog štampanog materijala je isključiva odgovornost CZKDa i ni pod kojim okolnostima se ne može smatrati da odražava stav Evropske unije.

Izdavač:
Učitelj neznalica i njegovi komiteti
Imenovati TO ratom
Urednik:
Ivan Zlatić
Dizajn i prelom:
Matija Medenica